

de Værdier, der kan indkomme ved Salg af Fæstningsværkerne, vistnok blive meget problematiske. Og hvis der er Tale om at nedlægge og sløjfe Fæstningen, vil Udgifterne derved sikkert langt overskride, hvad der kan indkomme.

Den højtærede Minister har ogsaa under Forhandlingen i Folketinget været inde paa, at Nedlæggelsen var ikke saaledes at tage bogstavelig, Fæstningen skulde ligge væsentlig i den Stand, hvori den nu ligger, det hele skulde med andre Ord kun være noget paa Papiret. Hvis man virkelig ved det Forslag, der her fremsættes af Ministeren, kunde pege paa, at der skete en stor Besparelse, er det selvfølgelig et Punkt, man maa tage under nøje Overvejelse under de ret vanskelige økonomiske Forhold, vi for Tiden lever under, men dette trænger jo endnu til fuld Belysning. Det er ikke alene de Udgifter, der medgaar til Fæstningens Demolering, som Fæstningens Nedlæggelse vil udkræve, men der kræves ogsaa en Del Udgifter til Anbringelsen af Ammunition og Materiel. De Ammunitionsbeholdninger, der har været til Stede før Krigen, er for intet at regne mod dem, den højtærede Forsvarsminister har arbejdet op under Krigen, og disse store Værdier, der henligger, skal jo opbevares paa en forsvarlig Maade; en Maade, der sikrer imod, at de ødelægges, og imod, at den ophobede Ammunition er en Fare for den Befolkning, som opholder sig i Nærheden af Opbevaringsstederne. Derfor maa Spørgsmaalet om at faa den bort fra de nuværende Rum være af ganske underordnet Betydning, hvis Forholdet skulde være det, at Ministeren tænker paa at henvføre Ammunitionsbeholdningerne til Steder, hvor den kan blive en Gene og Fare for den civile Befolkning. Det er ikke nok, at man faar fjernet Beholdningerne derfra, hvor de nu er, men der kræves ret dyre Anlæg til at skaffe nye forsvarlige Rum, hvor al denne Ammunition kan ophobes. Og det samme er Tilfældet med Skytset; forsaavidt man ikke vil lade det blive staaende ude paa den Plads, hvor det nu staar, og trække det ned i de Hulrum, der findes, maa der skaffes nye Rum, for ellers bliver Materiellet ødelagt. Det første Afsnit af Lovforslaget omhandler altsaa Fæstningens Nedlæggelse, og Spørgsmaalet er her, om Fæstningen da skal nedlægges straks, om det kun skal være i Ord, eller det skal være i Gerning.

Det andet Afsnit af Lovforslaget omhandler Fæstningsartilleriregimentets Ned-

læggelse. Nu er Spørgsmaalet om Fæstningsartilleriets Bevarelse i Loven af September 1909 sat i Forbindelse med Fæstningens Nedlæggelse, men jeg skal erindre om, at allerede før vi fik Landbefæstningen af København, havde vi en Fæstningsartilleribataillon stammende fra Hærloven af 1867. Og lige saa vist som man allerede den Gang var paa det rene med, at man maatte have Artilleri til at betjene det svære Skyts til eventuelle Feltnæse, maa man ganske sikkert ogsaa nu ansæ det for nødvendigt ved en fremtidig Hærordning, forsaavidt man overhovedet skal indrette sig paa et virkeligt Forsvar. Ja, jeg stiller dette Spørgsmaal ganske in blanco, det er noget, vi først maa afgøre i Fremtiden, naar vi ser, hvordan hele Udviklingen bliver, saa at man kan overveje, om det er forsvarligt for Landet at nedlægge dette Regiment. Med Hensyn til Hærordningen sker der jo for øvrigt intet, der kan vel ikke og bør vel ikke ske noget, før Kommissionen kommer til en Afgørelse af sine Overvejelser. Vor Hær skal altsaa bevares som en mobil Felthær. Men sammenlignet med alle andre Hære er det Artilleri, vi raader over, lidet talrigt og kun af lettere Kaliber. Derimod raades der paa Fæstningen over en hel Del svært og mellemsvært Skyts, saa at der efter Generalstabens Oplysninger kan etableres 48 mobile Batterier, men der findes ingen Betjening til dette Skyts, den Betjening, der er oplært dertil, er netop Fæstningsartilleriregimentet, som den højtærede Minister vil nedlægge. Jeg mener ogsaa, det er uforvarligt at gaa den Vej, den højtærede Minister foreslaar, at lade store Beholdninger af Ammunition og Vaaben ligge hen uden nogen som helst Bevogtning, og dette vil ske, hvis Ministeren faar sin Villie i dette Stykke.

Skal vi have en Hærreduktion — og det er jo ikke umuligt, at Kommissionen kommer dertil, naar den faar overvejet alle Forhold —, maa det ene afbalanceres efter det andet, og der maa træffes de fornødne Forholdsregler, som svarer dertil. Det, som Ministeren her tilsigter, er et ganske isoleret Skridt, et Skridt, som ikke er i Samklang med Loven om Forsvarskommissionen og den Opgave, der er givet denne, og efter min Mening mangler vi endnu den grundige Undersøgelse og Overvejelse, som Ministeren ogsaa synes maa ligge til Grund for et saadant Lovforslag. Jeg skal anbefale, at man overvejer Forslaget videre, og skal, naar Behandlingen er endt, tillade mig at stille